

Šli bodo do konca. Kaj pa mi?

Pred nekaj leti je angleška pisateljica Zadie Smith objavila elegijo o tem, kako smo izgubili letne čase. Zdaj pa vsa Evropa misli na zimo in se sprašuje, kaj nam bo prinesla. Sprašujemo se, kakor so se nekoč otroci spraševali, kaj jim bo prinesel Božiček ali dedek Mraz, le da je naše spraševanje tesnobno, zloslutno. Popolnoma smo infantilizirani. Nič ni v naših rokah, nič ni odvisno od nas, nobene dejavne moči nimamo, nesreče in tegobe se nam preprosto dogajajo, doletijo nas kot slabo vreme.

Tomaž Mastnak
21. september 2022

Evrokrati se delajo, kot da to, kar se dogaja, nima nobene zveze z njimi, kot da je to tudi njih, ne krive ne dolžne, nekako doletelo. Pa so nam prav oni vse to zakuhali. To je njihovo delo, sad njihovega delovanja. Delajo se, kot da se črni oblaki zbirajo nad vsemi nami, kot da nas nevšečnosti vse enako prizadevajo, kot da smo si enaki v težavah. V resnici so oni črn oblak. Trpimo – in bomo še bolj trpeli – zaradi njihovih odločitev, toda ne vsi enako. Pomanjkanje bo trpela raja, ne oni.

Njihova propaganda pravi, da je odrekanje cena, ki jo je treba plačati za podporo Ukrajini, in naš skupni boj za svobodo, demokracijo in evropske vrednote. V resnici evrokrati podpirajo ukrajinski režim in prispevajo k uničevanju Ukrajine.

Skorumpirani režim, ki ga podpiramo, je vzpostavil državni udar pod zahodno taktirko. Že pred vojno je kriminaliziral in prepovedal politično opozicijo, zapiral opozicijske politike in ukinjal kritične medije. Za pravo vzdušje je tu in tam poskrbel politični umor ali manj usodno nasilje. Režim je s prepovedjo javne rabe ruščine in madžarščine brisal temeljno kulturno identiteto in pravice tretjine prebivalstva. Prepovedoval in uničeval je knjige. Izobraževanje je podvrigel sistematični indoktrinaciji. Rehabilitiral je nacistične kolaborante iz časa druge svetovne vojne ter njihove naslednike vključil v državni aparat. Državno vodena rusofobija je vodila v osem let vojaških napadov na rusko govoreče civilno prebivalstvo, ki se nadaljujejo med vojno.

Zdaj se stopnjuje razprodaja Ukrajine. Izobraženo in kvalificirano delovno silo dobiva brezplačno Zahod. Zelenski je dereguliral prodajo obdelovalne zemlje in z zakonskimi amandmaji zvrtil luknje v zakonu, da se lahko tuje korporacije pollaščajo milijonov hektarjev ukrajinske zemlje. (Zahvaljujoč temu lahko EU uvaža od tam gensko spremenjeno hrano.) Pred dvema tednoma je na newyorški borzi ponudil naprodaj, kar je ostalo od ukrajinskega bogastva: za 400 milijard »priložnosti za investicije«, katerih skupni imenovalec je privatizacija (»javno-zasebna partnerstva, privatizacija in zasebne naložbe«). Istega dne, ko je s to ponudbo odprl borzo, je objavil uvodnik v Wall Street Journalu. V njem se je pohvalil, da so pod njegovim vodstvom ukinili pravico delavcev do sindikalnega združevanja in kolektivnih pogajanj; da so odpravili delavske pravice, ki jih zagotavljajo ukrajinska ustava, evropska delavska zakonodaja in Mednarodna organizacija dela. Ameriški ekonomist Michael Hudson je komentiral, da je to »dobesedno fašizem«. Evrokrati govorijo o »evropskih vrednotah«.

Ta prozahodni marionetni režim je poguben za Ukrajino. Ukrajina je zgled za to, kako znajo sile, ki vladajo na Zahodu, uničiti državo. Vzpostavile so kolaboracionistično oligarhijo, razgradile politični sistem, legitimnost in zakonitost, se polastile državnega, družbenega in naravnega bogastva, jo izžele, dezindustrializirale, ji vzele prehransko samostojnost, pospešile depopulacijo ter jo žrtvovale za svoje geopolitične interese. Težko je reči, katero uničevanje je za Ukrajino usodnejše: tisto, ki ga povzroča zahodno roparsko gospostvo, nastavljeni režim ali vojna z Rusijo.

Če naša »neomajna podpora« ni tako blagodejna za Ukrajino, kot nas prepričujejo, zakaj Zahod v njenem imenu uničuje tudi lastno blagostanje? Slišimo, da je EU napovedala Rusiji samomorilsko ekonomsko vojno po ameriškem ukazu. Po teh razlagah uničenje evropskega gospodarstva ni »kolateralna škoda« vojne v Ukrajini, temveč njen cilj. Korporacija Rand naj bi januarja letos zagovarjala oslabitev Nemčije, pogonskega motorja evropskega gospodarstva, kot del velike strategije ZDA. Nekateri dvomijo o pristnosti tega elaborata, a ideja ni nič novega.

Kakšni so učinki delovanja evrokratov? Najočitnejši je vse večja koncentracija in centralizacija moči v njihovih rokah, v neizvoljenih oblastnih strukturah. Madžarsko, edino evropsko državo, kjer vlada vsaj malo skrbi za interese prebivalstva, so razglasili za »volilno avtokracijo«, sami pa niso nič drugega kot neizvoljena avtokracija, ki je izničila demokracijo. Potem ko so prebivalstvo potisnili v politično nemoč ter ga pobebavili in poenoumili s totalno propagando, ga zdaj trejo tudi gospodarsko, materialno in spravljajo v eksistenčno odvisnost od oblastnih ukrepov. Vse popolneje ga podrejajo. Obenem Evropo militarizirajo in krepijo represivne aparate, za primer, da bi se ljudstvo kljub vsemu uprlo. Vojno izrabljajo za krepitev svoje oblasti. Zato zagrizeno nasprotujejo končanju tako vojne v Ukrajini kot ekonomske vojne proti Rusiji. Z vidika ljudstva so videti nekompetentni, nesposobni, neumni, škodljivi, pokvarjeni, patološki, vendar uspešno ustvarjajo svoj novi svet. Šli bodo do konca. Kaj pa mi?

[Kolumna Tomaž Mastnak vojna v Ukrajini](#)